

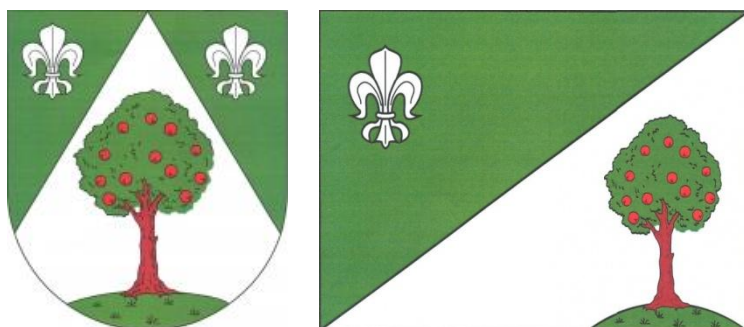
Maršov

je obec v okrese Brno-venkov v Jihomoravském kraji. Rozkládá se v katastrálním území Maršov u Veverské Bítýšky, v Křižanovské vrchovině, na okraji přírodního parku Údolí Bílého potoka, zhruba 21 km severozápadně od Brna. Maršov sousedí na severozápadě s Braniškovem, na východě s Lažánkami a na jihu s osadou Šmelcovna.

Jméno Maršov je odvozeno od vlastního jména Mareš (zdrobnělina od Martina), značilo tedy 'ves Marešovu' → Marešov → Maršov.

Maršov je členem dobrovolného svazku obcí „Mikroregion Bílý potok“.

Znak obce

V zeleném štítě ve stříbrném hrotu provázeném dvěma stříbrnými liliemi zelené návrší, na něm jabloň přirozené barvy s červenými jablky.

(zdroj: *ENCYKLOPEDIÉ ČR*)

Historie obce

Historie obce Maršov je spjata s historií deblínského panství, k němuž patřila. První dochovaná písemná zmínka o Maršově se nalézá v listině vydané Gertrudou (Kedrutou) z Deblína dne 1. července 1299. Gertruda v ní daruje celé deblínské panství řádu německých rytířů a připojen je i výčet obcí - Maršov je uveden jako Marschau. Gertruda si ovšem vymíňuje značně vysokou doživotní rentu a snad i díky událostem dalších let se řád německých rytířů panství nakonec nikdy neujal. Po dalších asi 200 roků patří panství i s Maršovem pánům z Lomnice a nakonec je roku 1466 odkupuje královské město Brno.

Maršov, stejně jako obec Braniškov, osada Šmelcovna a obec Lažánky je od středověku až do 19. století spjat s povrchovou těžbou železné rudy a stříbra.

Po vzniku okresů (1850) Maršov spadl do působnosti okresu Tišnov, později okresu Brno-venkov.

Roku 1860 v Maršově začala řádit cholera a většina obyvatel zemřela (jenom mužů zemřelo přes 80%).

Roku 1906 (nebo 1908) bylo mezi Maršovem a Lažánkami - poblíž lokality "Šachty" - nalezeno bohaté ložisko kaolinu - v hloubce asi 8 metrů pod povrchem. Pro svoz kaolinu Baťa v r. 1911 nechal postavit lanovou dráhu do Veverské Bítýšky a odtud přepravě měla sloužit souběžně budovaná železniční trať do Kuřimi. Do lomu často tekla podzemní voda a tak v lednu 1932 se těžba zastavila. Z bývalého lomu vzniklo jezero, do kterého v roce 1945 němečtí vojáci sházeli vojenskou techniku včetně pásového vozidla Steyer, který byl roku 1954 vytažen, a několik let poté využívali vozidlo tišnovští hasiči. Kaolinové jezero je v soukromém vlastnictví. (zdroj: WIKIPEDIE)

Památky

U západního okraje obce je chráněná historická památka a to malý hřbitůvek, jež byl založen na přelomu 17. a 18. století (v současné době je označen velkým dřevěným křížem). Střed obce zdobí kaple z roku 1908 a pomník obětem.

Významné osobnosti

František Sís

(15. září 1878 Maršov – 17. srpna 1938 Praha)

byl český novinář, politik Národní strany svobodomyslné, později československý poslanec Národního shromáždění za Českou státoprávní demokracii respektive Československou národní demokracii.

Už počátkem 20. století se angažoval v mladočeské straně (předchůdkyně národních demokratů, oficiálně *Národní strana svobodomyslná*), v níž působil jako generální tajemník. Když se za první světové války stal dosavadní hlavní tiskový orgán strany *Národní listy* dočasně loajálním vůči vídeňské vládě, patřil Sís od roku 1917 do okruhu listu *Národ*, který se profiloval jako radikálně národovecký. I v rámci mladočeské strany tvořil radikální křídlo odmítající prorakouský aktivismus části mladočechů. V roce 1917 se podílel na stylizování Manifestu českých spisovatelů, který byl deklarací ve prospěch státoprávní agitace a českých národních ambicí. Byl členem skupiny domácího protirakouského odboje (takzvaná Maffie).

V roce 1918 se podílel na přerodu mladočeské strany v novou formaci Česká státoprávní demokracie, z níž se krátce nato utvořila Československá národní demokracie. V letech 1918-1920 zasedal v Revolučním národním shromáždění. V

parlamentních volbách v roce 1920 získal poslanecké křeslo v Národním shromáždění. Na mandát ale rezignoval ještě během roku 1920. Jeho post pak jako náhradník zaujal Ladislav Novák. Podle údajů k roku 1920 byl profesí šéfredaktorem *Národních listů* v Praze.

Důvodem k rezignaci na mandát bylo rozhodnutí věnovat se studiu v Paříži. Ve francouzské metropoli se stal předsedou československé kolonie a založil Slovanský výbor.

Dlouhodobě, až do doby, kdy nemoc omezila jeho aktivity, zastával funkci úřadujícího místopředsedy Československé národní demokracie. Ve 20. letech 20. století patřil v rámci strany k skupině loajální ke Karlu Kramářovi. Spolu s ním byl ostře nacionalistický a vyhraněný proti politice Edvarda Beneše. V polovině 20. let rovněž jevil sympatie k začínajícímu hnutí

českých fašistů. Protivníkem Kramářovy a Sísovy skupiny bylo takzvané průmyslové křídlo národních demokratů (například Ladislav Novák nebo František Hodáč), které bylo v koaliční politice pragmatičtější. Průmyslové křídlo koncem 20. let posilovalo a Sís byl roku 1931 zbaven vlivu na *Národní listy*. Ze zdravotních důvodů se pak stáhl i z politického života.

Zemřel v srpnu 1938 po dlouhé a těžké nemoci. Již v dubnu 1930 ho postihl první záchvat mrtvice. V následujících letech zažil několik dalších. Deset dnů před smrtí přišel silný záchvat, který ochromil jeho dýchací soustavu.

Jeho bratr Vladimír Sís se účastnil prvního i druhého odboje a zemřel pak v komunistickém vězení. (zdroj: WIKIPEDIE)

Vladimír Sís

(30. června 1889 Maršov – 2. července 1958 Leopoldov)

byl český novinář, publicista a spisovatel, účastník prvního i druhého odboje a jedna z obětí komunistického teroru. Psal zejména pro *Národní listy*, byl znalcem Balkánu a překládal z bulharštiny.

Vladimír Sís v makedonském revolučním kostýmu, 1912

Za druhé světové války byl zatčen gestapem a vězněn. Po roce 1945 pracoval jako redaktor *Lidové demokracie*. V roce 1949 byl zatčen a v březnu 1950 byl, na základě mučení vynucených výpovědí, v politickém procesu odsouzen Státním soudem za velezradu k 25 letům vězení. Před procesem

byl při výsleších konaných StB mučen takovým způsobem, že musel být do soudní síně nošen na nosítkách. 2. července 1958 zemřel na následky krutého věznění ve věznici v Leopoldově. Byl totiž vážně nemocen, ale bylo mu přesto odepřeno lékařské ošetření. Dne 12. 4. 1969 byl posmrtně rehabilitován Nejvyšším soudem. V roce 1998 mu prezident Václav Havel udělil in memoriam Řád Tomáše Garrigua Masaryka. (zdroj: WIKIPEDIE)